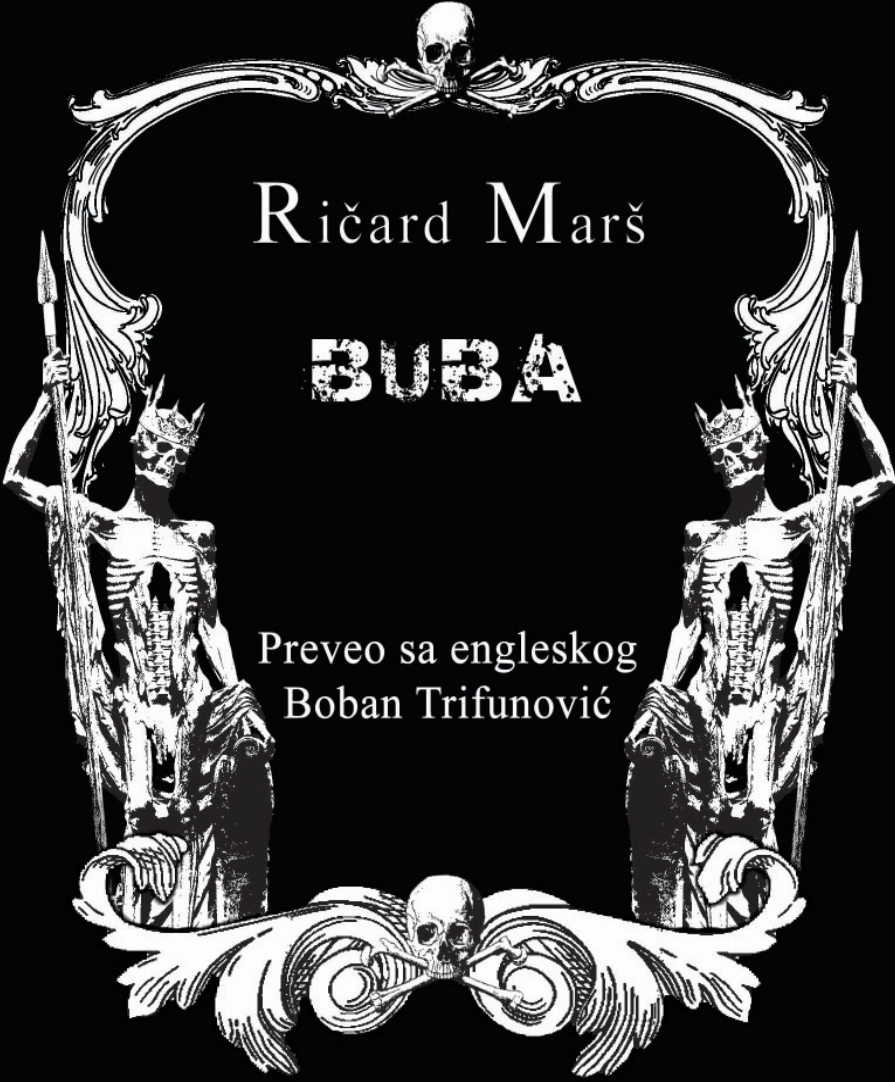

A decorative frame with a skull at the top center and a skull with crossed bones at the bottom center. Two skeletons wearing crowns and holding spears stand on the left and right sides of the frame.

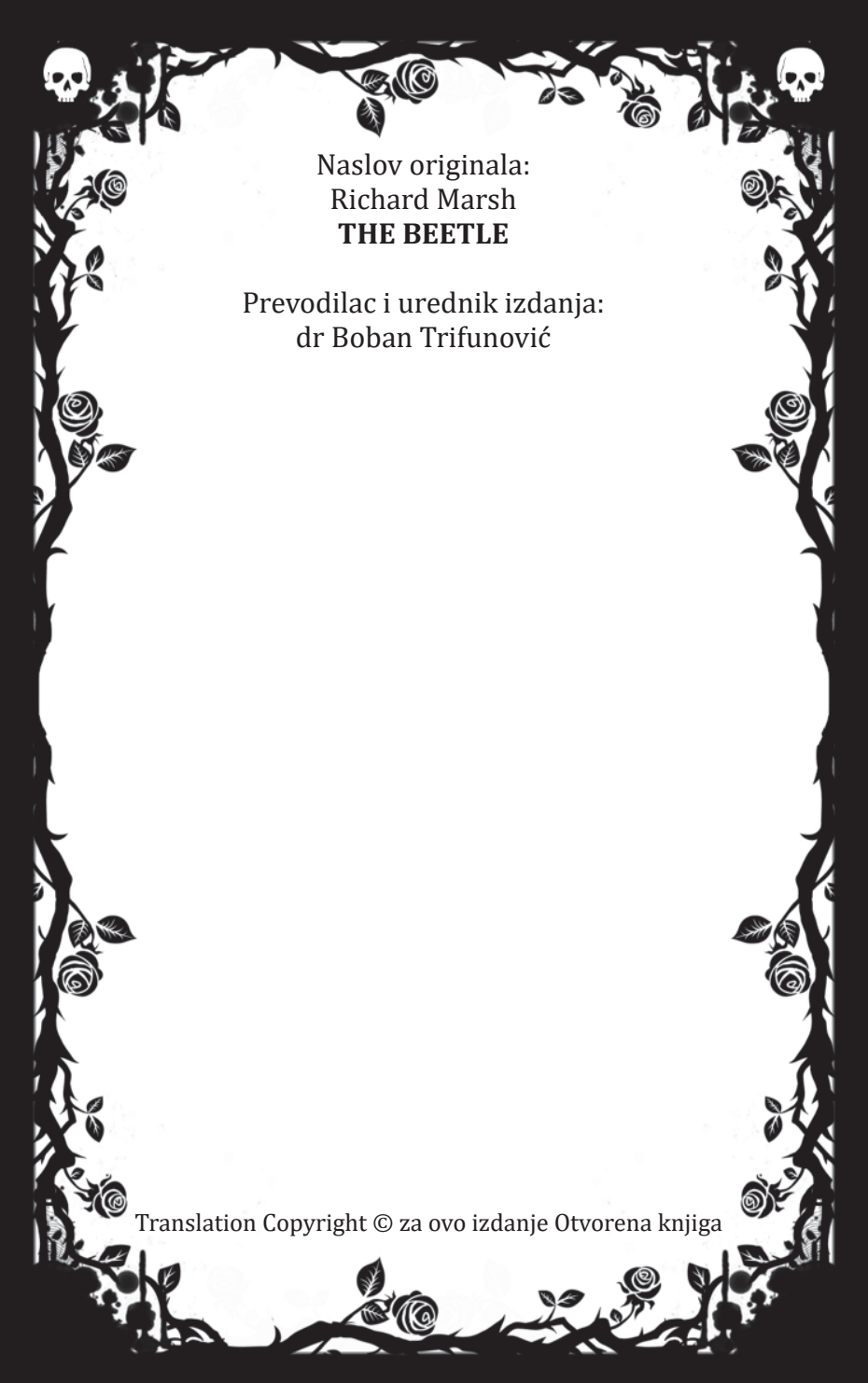
Richard Marš

BUBA

Preveo sa engleskog
Boban Trifunović

A decorative banner with a ribbon-like border.

OTVORENA KNJIGA
BEOGRAD 2024.

Naslov originala:
Richard Marsh
THE BEETLE

Prevodilac i urednik izdanja:
dr Boban Trifunović

Translation Copyright © za ovo izdanje Otvorena knjiga

RIČARD MARŠ

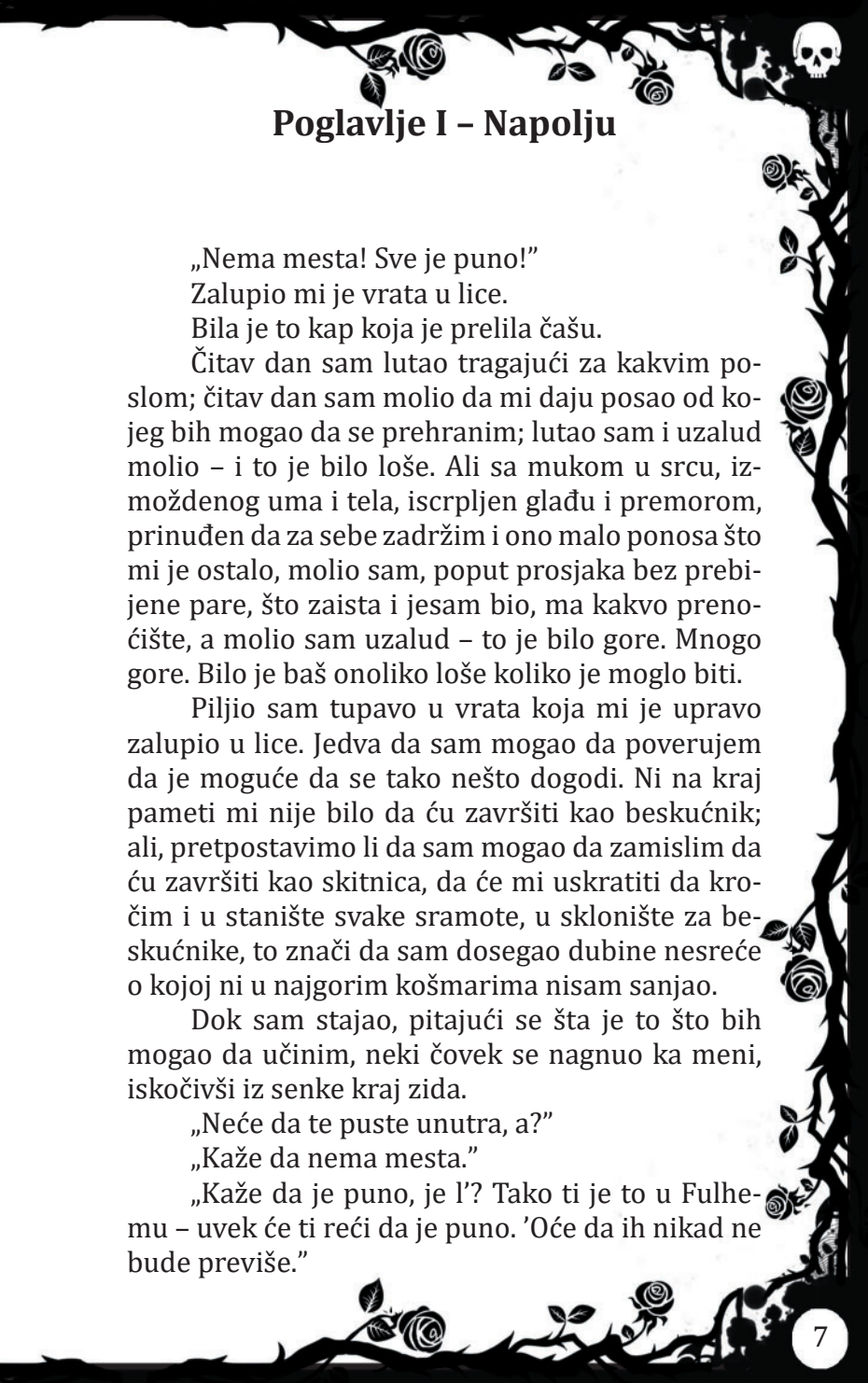
KNJIGA I

Kuća sa otvorenim prozorom

*

Iznenadujuća priča Roberta Holta

Poglavlje I – Napolju

„Nema mesta! Sve je puno!”

Zalupio mi je vrata u lice.

Bila je to kap koja je prelila čašu.

Čitav dan sam lutao tragajući za kakvim poslom; čitav dan sam molio da mi daju posao od kojeg bih mogao da se prehranim; lutao sam i uzalud molio – i to je bilo loše. Ali sa mukom u srcu, izmoždenog uma i tela, iscrpljen glađu i premorom, prinuđen da za sebe zadržim i ono malo ponosa što mi je ostalo, molio sam, poput prosjaka bez prebijene pare, što zaista i jesam bio, ma kakvo prenoćište, a molio sam uzalud – to je bilo gore. Mnogo gore. Bilo je baš onoliko loše koliko je moglo biti.

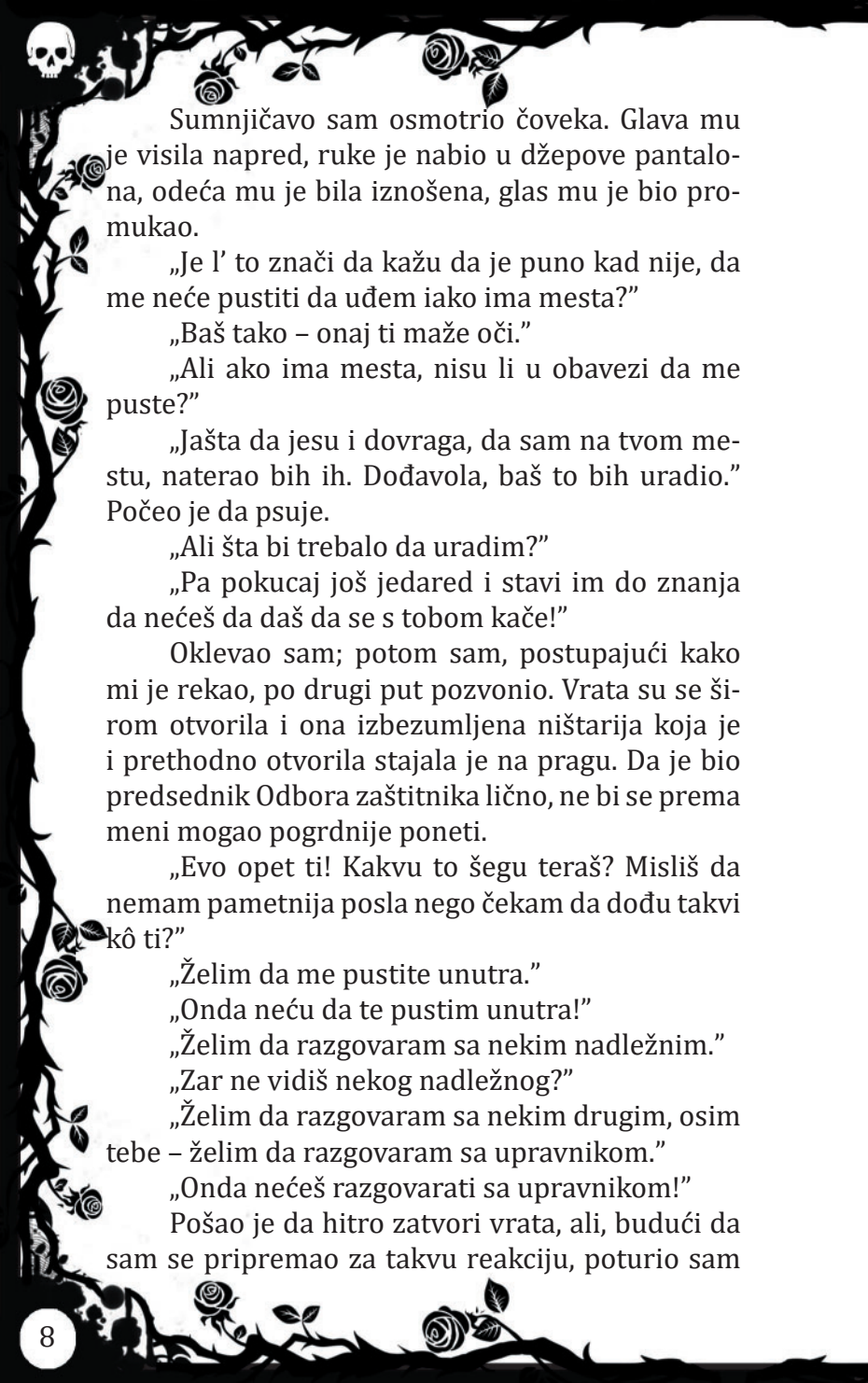
Piljio sam tupavo u vrata koja mi je upravo zalupio u lice. Jedva da sam mogao da poverujem da je moguće da se tako nešto dogodi. Ni na kraj pameti mi nije bilo da ću završiti kao beskućnik; ali, pretpostavimo li da sam mogao da zamislim da ću završiti kao skitnica, da će mi uskratiti da kročim i u stanište svake sramote, u sklonište za beskućnike, to znači da sam dosegao dubine nesreće o kojoj ni u najgorim košmarima nisam sanjao.

Dok sam stajao, pitajući se šta je to što bih mogao da učinim, neki čovek se nagnuo ka meni, iskočivši iz senke kraj zida.

„Neće da te puste unutra, a?”

„Kaže da nema mesta.”

„Kaže da je puno, je l’? Tako ti je to u Fulhemu – uvek će ti reći da je puno. ‘Oće da ih nikad ne bude previše.”

Sumnjičavo sam osmotrio čoveka. Glava mu je visila napred, ruke je nabio u džepove pantalona, odeća mu je bila iznošena, glas mu je bio promukao.

„Je l' to znači da kažu da je puno kad nije, da me neće pustiti da uđem iako ima mesta?”

„Baš tako – onaj ti maže oči.”

„Ali ako ima mesta, nisu li u obavezi da me puste?”

„Jašta da jesu i dovraga, da sam na tvom mestu, naterao bih ih. Dodavola, baš to bih uradio.” Počeo je da psuje.

„Ali šta bi trebalo da uradim?”

„Pa pokucaj još jedared i stavi im do znanja da nećeš da daš da se s tobom kače!”

Oklevao sam; potom sam, postupajući kako mi je rekao, po drugi put pozvonio. Vrata su se širom otvorila i ona izbezumljena ništarija koja je i prethodno otvorila stajala je na pragu. Da je bio predsednik Odbora zaštitnika lično, ne bi se prema meni mogao pogrdnije poneti.

„Evo opet ti! Kakvu to šegu teraš? Misliš da nemam pametnija posla nego čekam da dođu takvi kô ti?”

„Želim da me pustite unutra.”

„Onda neću da te pustim unutra!”

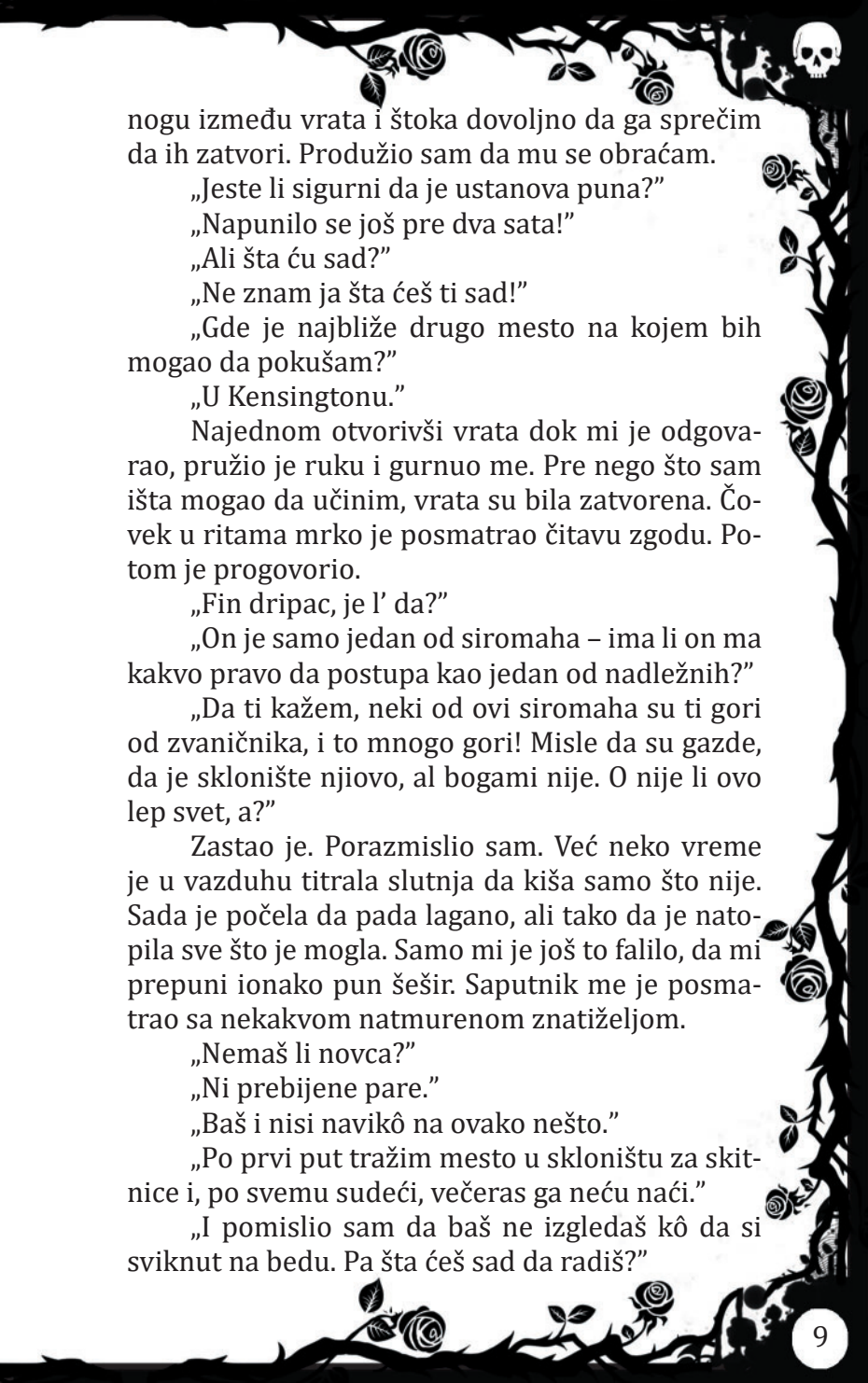
„Želim da razgovaram sa nekim nadležnim.”

„Zar ne vidiš nekog nadležnog?”

„Želim da razgovaram sa nekim drugim, osim tebe – želim da razgovaram sa upravnikom.”

„Onda nećeš razgovarati sa upravnikom!”

Pošao je da hitro zatvori vrata, ali, budući da sam se pripremao za takvu reakciju, poturio sam

nogu između vrata i štoka dovoljno da ga sprečim da ih zatvori. Produžio sam da mu se obraćam.

„Jeste li sigurni da je ustanova puna?”

„Napunilo se još pre dva sata!”

„Ali šta ću sad?”

„Ne znam ja šta ćeš ti sad!”

„Gde je najbliže drugo mesto na kojem bih mogao da pokušam?”

„U Kensingtonu.”

Najednom otvorivši vrata dok mi je odgovarao, pružio je ruku i gurnuo me. Pre nego što sam išta mogao da učinim, vrata su bila zatvorena. Čovek u ritama mrko je posmatrao čitavu zgodu. Potom je progovorio.

„Fin dripac, je l' da?”

„On je samo jedan od siromaha – ima li on ma kakvo pravo da postupa kao jedan od nadležnih?”

„Da ti kažem, neki od ovi siromaha su ti gori od zvaničnika, i to mnogo gori! Misle da su gazde, da je sklonište njiovo, al bogami nije. O nije li ovo lep svet, a?”

Zastao je. Porazmislio sam. Već neko vreme je u vazduhu titrala slutnja da kiša samo što nije. Sada je počela da pada lagano, ali tako da je natopila sve što je mogla. Samo mi je još to falilo, da mi prepuni ionako pun šešir. Saputnik me je posmatrao sa nekakvom natmurenom znatiželjom.

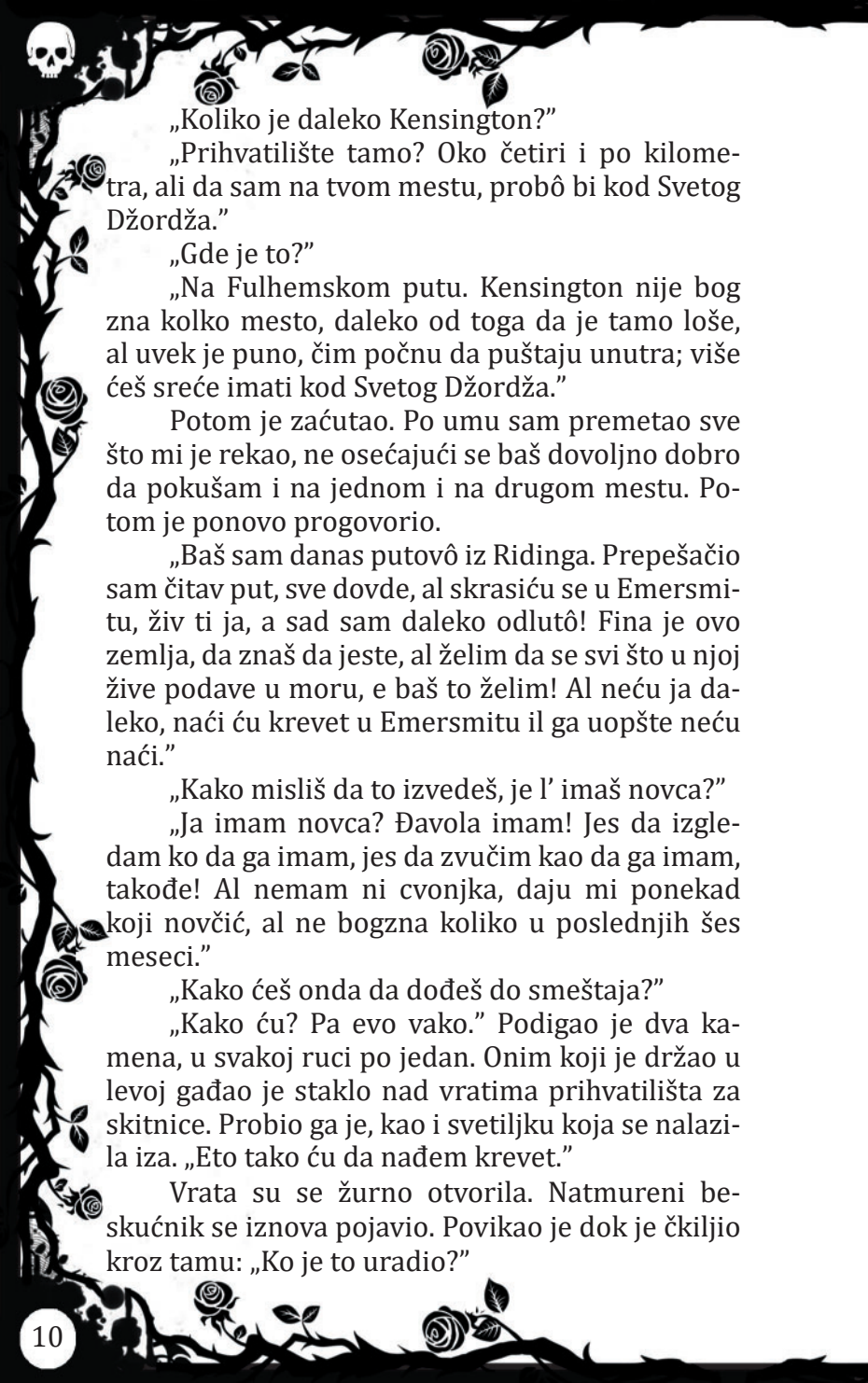
„Nemaš li novca?”

„Ni prebijene pare.”

„Baš i nisi navikô na ovako nešto.”

„Po prvi put tražim mesto u skloništu za skitnice i, po svemu sudeći, večeras ga neću naći.”

„I pomislio sam da baš ne izgledaš kô da si sviknut na bedu. Pa šta ćeš sad da radiš?”

„Koliko je daleko Kensington?”

„Prihvatilište tamo? Oko četiri i po kilometra, ali da sam na tvom mestu, probô bi kod Svetog Džordža.”

„Gde je to?”

„Na Fulhemsom putu. Kensington nije bog zna kolko mesto, daleko od toga da je tamo loše, al uvek je puno, čim počnu da puštaju unutra; više ćeš sreće imati kod Svetog Džordža.”

Potom je začutao. Po umu sam premetao sve što mi je rekao, ne osećajući se baš dovoljno dobro da pokušam i na jednom i na drugom mestu. Potom je ponovo progovorio.

„Baš sam danas putovô iz Ridinga. Prepešačio sam čitav put, sve dovde, al skrasiću se u Emersmitu, živ ti ja, a sad sam daleko odlutô! Fina je ovo zemlja, da znaš da jeste, al želim da se svi što u njoj žive podave u moru, e baš to želim! Al neću ja daleko, naći ću krevet u Emersmitu il ga uopšte neću naći.”

„Kako misliš da to izvedeš, je l' imaš novca?”

„Ja imam novca? Đavola imam! Jes da izgledam ko da ga imam, jes da zvučim kao da ga imam, takođe! Al nemam ni cvonjka, daju mi ponekad koji novčić, al ne bogzna koliko u poslednjih šes meseci.”

„Kako ćeš onda da dođeš do smeštaja?”

„Kako ću? Pa evo vako.” Podigao je dva kamena, u svakoj ruci po jedan. Onim koji je držao u levoj gađao je staklo nad vratima prihvatilišta za skitnice. Probio ga je, kao i svetiljku koja se nalazila iza. „Eto tako ću da nađem krevet.”

Vrata su se žurno otvorila. Natmureni beskućnik se iznova pojavio. Povikao je dok je čkiljio kroz tamu: „Ko je to uradio?”